

ČÍSLO 12

PROSINEC 2014

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

WOLKROVINY

Prosinec 2014

Obsah...1

Slovo úvodem...2

Rozhovor...4

Mgr. Iveta Apltauerová-
Žáková

Aktuality...7

Co se děje na GJW?

Vánoční sbírka pro psi
útulek

Taneční

Úspěchy školy...13

Divadlo Point...14

ČR vs. USA...15

English Section...19

Povídka...23

Portál: Války přátel

Slovo redaktora

Vítám vás u čtení prosincového
čísla Wolkrovin.

Protože pro druhé ročníky a
sixty se podzim nesl v duchu
tanečních kurzů, které
v listopadu skončily závěrečným
věnečkem, najdete v tomto čísle
článek o tanečních kurzech u
Jana Halíře.

Vánoce už jsou za dveřmi, a tak
není divu, že v tomto čísle
najdete i článek jim věnovaný.
Rubrika ČR vs. USA se tentokrát
poněkud netradičně věnuje
tomu, jak Jessica Maartin,
jakožto Američanka, prožila
listopad 1989.

A teď už bych vám jen za celou
redakci ráda popřála pohodové
svátky a šťastný vstup do nového
roku. A hlavně maturantům,
které čeká v roce 2015 zkouška
dospělosti, hodně štěstí a pokud
možno co nejméně stresu! ☺

Adéla Cekulová, O8.A

Zimní svátky

Jak jistě všichni moc dobře víte, v prosinci se děje spousta zajímavých věcí. Projděme si tedy společně některé významné dny tohoto měsíce. A nejprve si připomeňme advent. Když se tohle slovo řekne, co se vám vybaví?

Spousta lidí si pod tímto pojmem představí krásnou vánoční atmosféru, klid a pohodu v rodinách, pečení cukroví, rodiče vyhrožující dětem, že když budou zlobit, tak je vezme čert, nebo že nedostanou žádné dárky... však to znáte! 😊

Ale někteří si hned představí nákupní šílenství, shánění vhodných dáreků, lítání po supermarketech a zjišťování, ve kterém z nich je méně lidí, kde je co levnější, zda už nemají vyprodané zboží...

Ale ten pravý smysl adventu je očekávání. Advent představuje čtyři týdny dobré nálady a čekání na Štědrý den. A aby nám to rychleji utíkalo, každou neděli zapálíme na adventním věnci jednu svíčku.

Hned pátého prosince, i když má svátek Jitka, a Mikuláš až šestého, děti dostávají mikulášskou nadílku. Čtyři čerti, anděl a Mikuláš (ze septimy B) se přišli podívat i za studenty na GJW. A víte, jak to chodí... kluci celí černí a srandy kopec!

Asi nejvýznamnější den je 24. prosinec – Štědrý den. O štědrovečerní večeři by se měl podávat kapr s bramborovým salátem, ale když někdo nemá rád ryby, tak dá přednost kuřecímu řízku. A hned den poté (tedy 25. prosince) následuje Boží hod. To už se jen těšíme z dáreků a většina lidí (včetně mě) už přemýšlí, o jaké dárky si napíše do dopisu pro Ježíška příště 😊

Na poslední prosincový den připadá svátek Silvestra. Probíhá oslava konce roku a příchod roku nového. A ke správnému Silvestru patří i pořádný ohňostroj.

Ohňostroj v Prostějově bude ve 20:00 na náměstí T.G.M. před radnicí. Ten minulý se všem určitě líbil, tak čím nás asi překvapí letos?

Nikdo neví, jestli se má na nový rok těšit, nebo se spíše obávat, každý začátek roku s sebou přináší spousta změn...ale co tenhle? Budou ty změny špatné? A budou vůbec nějaké?

To je otázkou...

Elizabeth Jitka Olšanská, O1.B

Rozhovor s Ivetou Apłtauerovou-Žákovou

Vítám vás u čtení dalšího z rozhovorů s nově příchozími vyučujícími. V tomto čísle vám přinášíme rozhovor s Mgr. Ivetou Apłtauerovou-Žákovou, která na GJW působí od roku 2005 jako vyučující dějepisu a španělského jazyka. Paní profesorka odešla v roce 2008 na mateřskou dovolenou, po které se v roce 2010 na jeden rok vrátila, a v září 2014 nastoupila po další mateřské dovolené.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Rozhodla jsem se stát učitelkou dne 22. 11. 2004... dopoledne. Je to příjemná práce i přes svá negativa.

Proč jste se rozhodla pro kombinaci španělštiny a dějepisu?

Protože ostatní obory jsou pro mě španělskou vesnicí. Třeba matematika, to opravdu není pro mě...

Na jaké škole jste studovala?

Střední školu gymnázium Čajkovského v Olomouci a vysokou školu Univerzitu Palackého v Olomouci.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Převážně dobré.

Baví Vás učení? Přemýšlela jste někdy o jiném povolání?

Jednou jsem o tom přemýšlela – 22. 11. 2004, konkrétně o oblasti cestovního ruchu.

Je něco, co Vás na výuce nebaví?

Opravování písemek, to zabere spoustu času. A nebaví mě, když se hodiny nepodaří.

Jaký máte názor na studenty na GJW?

Kladný.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Kladné, převážně pozitivní.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Ráda čtu – mám ráda španělskou a latinskoamerickou literaturu a také sci-fi, jinak si přečtu to, co mi ostatní doporučí. Z autorů je mým oblíbeným například Douglas Adams, všem doporučuji povídku

Jezero od Bradburyho a ze španělských autorů se dobře čte třeba Reverte.

Také ráda cestuji.

Ráda poslouchám mluvené slovo (např. Umberto Eco – Jméno růže)... A když si chci odpočinout, jdu na koncert skupiny Poletíme?

Umíte kromě španělštiny nějaký další cizí jazyk, nebo je nějaký, který byste umět chtěla?

Umím polštinu, angličtinu (jestli se to tak dá nazvat), učila jsem se portugalštinu, ale to už je také závan minulosti. Líbila by se mi ruština.

Děkujeme za rozhovor.

Aktuality

Co se děje na GJW?

Během listopadu a prosince navštívili studenti tříd septima A, septima B, 4. A, oktáva A, 4. B a 3. B výstavu Lidské tělo (Bodies Revealed) v Brně.

Ve čtvrtek 13. listopadu se uskutečnil zahraniční výjezd do Státní opery ve Vídni na představení Romeo a Julie pod vedením Mgr. Ivany Jurákové a Vratislava Havlíka.

Ve středu 19. listopadu se naše škola prezentovala na burze středních škol SCHOLARIS 2014 v Prostějově a následně 26. listopadu v Olomouci.

Ve čtvrtek 27. listopadu proběhl zahraniční výjezd do Vídně, tentokrát s přírodovědnou tematikou, pod vedením Mgr. Michala Vodičky a Vratislava Havlíka.

Ve čtvrtek 4. prosince se konal opět zahraniční výjezd do Vídně s výtvarnou tematikou pod vedením Mgr. Aleny Dolečkové a Mgr. Aleny Mikulkové.

V úterý 9. prosince proběhla závěrečná konference projektu „Podpora vzdělávání fyziky a astronomie“.

Ve středu 10. prosince pořádalo GJW den otevřených dveří.

V pátek 12. prosince se studenti sexty A zúčastnili exkurze do Technického muzea v Brně pod vedením Mgr. Ivety Krauhlové a Mgr. Marcely Doleželové.

V pondělí 15. prosince se studenti 3. A zúčastnili literárně-historické exkurze do Olomouce pod vedením Mgr. Hany Hnízdilové a Mgr. Hany Oříškové.

Vánoční sbírka

V pátek 12. 12. byl ukončen již 2. ročník Vánoční sbírky pro psí útulek. Sbíрку opět pořádala redakce školního časopisu Wolkroviny a účastnili se jí studenti a učitelé GJW. Její výtěžek směřoval stejně jako loni do psího útulku paní Liškové v Srbcích

(<http://www.srbce.estranky.cz/>). Nejedná se o klasický útulek, paní Lišková se o několik desítek pejsků stará úplně sama a snaží se je zaopatřit jen pomocí

podobných sbírek. Letos jsme pejskům, kteří v Srbcích čekají na nové domovy, přivezli granule, pamlsky a finanční hotovost, která bude využita na nejnnutnější veterinární péči. Paní Lišková i všichni její svěřenci měli z naší návštěvy

velkou radost. Děkujeme tímto všem studentům a učitelům, kteří do sbírky přispěli (seznam dárců je umístěn na fb stránkách naší školy).

Mgr. Helena Chaloupková + redakce Wolkroviny

Taneční

2. ročník čtyřletého gymnázia. Každý si pod tímto pojmem zajisté představí něco jiného. Někomu napadne spousta učení, testů, domácích úkolů a ještě delší odpolední vyučování, takže člověk má doopravdy pocit, že je ve škole od rána do večera, obzvláště za krátkých zimních dní. Ale jedno pozitivum tento ročník přeci jenom má. Taneční lekce. Ano, slyšíte dobře, místo, kde vás naučí tančit a slušně se chovat! Někomu možná může připadat, že klasické tance přece nikdo netančí a nějaké společenské chování? No fuj. Ale věřte mi, opak je nakonec pravdou a myslím, že každý, kdo do tanečních chodil, toho zajisté nelitoval.

Naše ročníky měly jako jedny z prvních možnost výběru ze dvou tanečních škol, což ve městě, kterému již od dávných vládně taneční škola Jiřího Šindlera, je něco naprosto nevídaného, o čemž zpočátku svědčily i nevěřící obličeje našich rodičů a prarodičů, kteří přece všichni k Šindlerovi chodili, aby je naučil tančit. A kdo že je vlastně ten troufalec, který se nám také odvažuje nabízet taneční lekce?

Byl to Jan Halíř, profesionální tanečník a učitel tance se spoustou rozličných titulů. Už při našem prvním setkání většině z nás hned padl do oka. Příjemný, vtipný, veselý a hlavně bylo vidět, že ví, o čem mluví. Přišlo tedy rozhodování, kam se přihlásit. Většina profesorů nám ale radila Honzu, minulý rok u něj totiž byly některé ročníky našeho gymnázia a byly absolutně spokojeny, na rozdíl od těch, kteří se přihlásili k panu Šindlerovi.

V září tohoto roku jsme se začali připravovat na naši první hodinu tance. Panovala před ní velká nervozita a očekávání. Dívky se na poslední chvíli rozhodovaly, které šaty si mají vzít, a kluci se marně pokoušeli správně si uvázat kravatu. Ale nakonec se ukázalo, že

všechn ten shon a nervozita je úplně zbytečná. V Kulturním klubu DUHA nás přivítal Honza se svou taneční partnerkou Zuzkou a po tom, co se nám znovu představil a prohodil s námi pár slov, co se organizace a oblékání týče (protože bílé ponožky se k tmavému obleku doopravdy nehodí), nás začal seznamovat s kroky prvního tance - waltzu. Tím nám taneční oficiálně započaly.

Lekce za lekcí ubíhaly a my jsme uměli tančit stále lépe a lépe. Také jsme se začali důvěrně seznamovat s ostatními, co s námi chodili do naší skupiny, hlavně s početnou skupinou kluků ze „strojárny“, kteří dělali taneční partnery většině holek od nás. Byli jsme fajn kolektiv a o to více jsme si tyto hodiny užívali. S naším tanečním mistrem navíc byla sranda, tedy pokud jsme ho zrovna nerozčílili nějakou drobností, třeba jako počáteční neschopností tančit správně na hudbu, což jsme ovšem později s jeho pomocí vypilovali. Nastal tedy čas poprvé předvést, co jsme se doposud naučili. K tomu slouží prodloužená, které se zúčastňují hlavně rodiče, a hodnotí jak výkony svých dětí, tak úroveň člověka, který je učí tančit, a na nás bylo utvrdit je v tom, že jsme si vybrali správnou taneční školu. To se nám myslím povedlo ve všech směrech, protože všichni, kteří se prodloužené zúčastnili, byli velmi spokojeni.

Po prodloužené se nám čas v tanečních začal krátit. Byl listopad a to pro nás znamenalo jedno, závěrečný věneček a konec našich tanečních lekcí. To nám všem bylo velmi líto. Ale chtěli jsme to společně dotáhnout do konce, a tak jsme se pilně připravovali, aby byl ten závěrečný večer co nejlepší a abychom si jej všichni užili. Pod dohledem Honzy jsme trénovali slavnostní nástup s polonézou a slavnostním valčíkem a snažili jsme se ještě dopilovat poslední chybičky ve všech tancích, které jsme se naučili. Přípravy vyvrcholily dopoledne před věnečkem, kdy jsme místo výuky šli nacvičovat do

KaS centra. Ten den se hned od rána projevovala všeobecná nervozita a to nejen naše, ale i našeho tanečního mistra. Kvůli malým prostorům pro nástup jsme jej totiž na poslední chvíli museli přepracovat a dostali jsme se do menší časové tísně. Po této zkoušce jsme se všichni rozutekli provádět poslední přípravy, jako je návštěva kadeřníka, kosmetičky nebo u pánů návštěva květinářství, kde by mohli zakoupit květinu pro svou tanečnici. Ale všichni jsme nakonec všechno zvládli a večer jsme se včas dostavili ve slavnostních oblecích s motýlky a v překrásných šatech, připraveni vychutnat si plnými doušky tento poslední večer.

KaS centrum bylo až po střechu plné různých příslušníků našich rodin (dědečky a babičky nevyjímaje), ale také zde byla spousta našich přátel a většina z nás s sebou měla i partnery, kteří je svou přítomností přišli podpořit. Nermalou část osazenstva tvořil také náš pedagogický sbor. Učitelé si přišli ověřit, zda jsme jim nelhali pokaždé, když jsme měli psát nějaký test a my se vymlouvali na to, že kvůli tanečním jsme neměli čas na přípravu. Věřím, že po skončení věnečku nám uvěřili, že připravit to všechno rozhodně nebylo jednoduché a děkujeme jim, že se nám ve většině případů snažili po dobu trvání tanečních vyjít vstříc.

Strach, nervozita, divné šimrání v podbřišku, poslední opakování kroků k slavnostnímu tanci, to vše většinu z nás pronásledovalo v zákulisí kulturního domu před slavnostním zahájením. A pak to vypuklo. Po předtančení jsme se po párech vydali za svitu reflektorů na pódium pro certifikát absolventa základního tanečního kurzu. Každý při tom měl jiné pocity, dívky si celou dobu opakovaly, aby nespadly ze schodů, a chlapani si zase říkali, co se stane, když dívka opravdu spadne a oni ji nechytí, anebo jí stoupnu na šaty? Ani jedno z toho se naštěstí nestalo a všichni jsme se v pořádku dostali i

s certifikátem do předsálí, kde jsme se seřadili na slavnostní polonézu. Hudba začala hrát a my se vydali na cestu po parketě. Musím říct, že všechna ta dřina dopoledne s nácvikem se vyplatila, protože nikdo z nás se nijak nezapomněl a všichni udělali přesně to, co měli. A když jsme pak začali tančit slavnostní valčík, jehož příprava byla snad nejtěžší, tak celé obecenstvo ztichlo a se zájmem pozorovali, co všechno jsme se naučili.

Po slavnostní části a tanci s rodiči začala volnější zábava. Živá hudba hrála jednotlivé skladby, a kdo chtěl, mohl si jít zatančit, ať už se svým tanečním partnerem, či s kýmkoliv jiným. Někteří z nás dokonce vyzvali k tanci některé ze svých profesorů. Vrcholem večera byla tombola se spoustou cen a také taneční soutěž, Na výherce čekal překrásný třípatrový dort. Bohužel všechno hezké musí jednou skončit, a tak se s námi musel rozloučit i Jan Halíř, jehož práce - jakožto našeho učitele tance - právě skončila. Všem nám to bylo líto, protože Honza je fakt úžasný člověk a vynikající tanečník a hodiny s ním každého z nás bavily. Ale nedalo se nic dělat a po rozloučení s ním a po poděkování jemu i jeho taneční partnerce jsme se začali rozcházet domů.

Řekl bych, že každý z nás, kdo se do tanečních přihlásil, toho nelitoval a užil si je stejně jako já. Na závěr bych tedy ještě jednou chtěl poděkovat tanečnímu mistrovi Janu Halířovi za všechno, co pro nás udělal, a těším se, až jej zase uvidím. A také doufám, že nebudu sám, kdo bude navštěvovat pokračovací taneční lekce.

Dominik Petýrek, 2.A

Úspěchy školy

Piškvorky

Ve středu 19. listopadu proběhlo v Olomouci krajské kolo v piškvorkách. Soutěže se zúčastnilo 15 družstev, družstvo GJW obsadilo 5. místo.

Talentová soutěž žáků ZŠ v psaní na klávesnici

Ve čtvrtek 20. listopadu se dvě družstva studentů GJW zúčastnila talentové soutěže v psaní na klávesnici pro žáky ZŠ. Naše družstva obsadila 3. a 6. místo.

Florbal

Ve středu 3. prosince se družstvo GJW zúčastnilo okresního kola ve florbale chlapců IV. kategorie. Soutěže se zúčastnilo 16 škol z prostějovského okresu, družstvo GJW obsadilo 5. místo.

V pondělí 8. prosince se konalo okresní finále SŠ ve florbale organizované Mladými konzervativci. Družstvo GJW v této soutěži zvítězilo a vybojovalo si tak účast v Moravském finále.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

Divadlo Point

První čtvrtletí školního roku máme již za sebou, a to znamená, že se nám Pointík rozjíždí v plném proudu.

2. prosince v 19:00 hodin se sešli obdivovatelé Shakespeara v Městské knihovně (Skálovo náměstí 6). Konala se akce **PO STOPÁCH SHAKESPESEPROVI**, kterou organizuje výhradně starší Point.

4. prosince v 19:00 hodin se odehrálo představení **TESTOSTERON** (Andrzej Saramonowicz).

11. prosince se v 19:00 hodin opět odehrálo představení **BASKERVILSKÁ BESTIE – PES BASKERVILSKÝ**

16. prosince v 17 hodin - ***VÁNOČNÍ MINIFEST V POINTU***
TOM SAWYER (Mark Twain, Václav Renč) – režie: Aleš Procházka – derniéra, účinkují výhradně žáci z mladšího Pointu

NÁMLUVY (Anton P. Čechov, kolektiv Pointík).

20. prosince v 19:00 **DS NEMODERNÍ TRAGAČ: Kdo přežije – Vánoce**

Elizabeth Jitka Olšanská, O1.B

ČR vs. USA

An American in Czechoslovakia 1989

Where was I about a week before the Velvet Revolution? Where else than in the capital city of Czechoslovakia! At that time it was impossible to tell that, only one week later, everything would change. Trains to Germany were full of German refugees from East Germany. I sat in a compartment with three young ladies. They were very excited and also very afraid of what would happen when they got to the West. Their main fear, however, was that they would never see their parents again. I tried to explain to them that a big welcome was awaiting them at the border, but they didn't know if they should trust me or believe what I was saying to them. At that time, the West Germans were still very enthusiastic about the idea that Germany should be reunited. I showed them my American passport and wanted to give them an American dollar to remember me by, but a very good-looking young woman from Berlin turned down my offer, saying that she wanted to make new friends, but that money has nothing to do with friendship. I couldn't convince her that, for me, one dollar was not really "money." At that point an older Czech passenger started to warn them." You will regret this! How can you leave your home? How can you do this to your parents? You will be sorely disappointed!" My reaction was: "And don't you think that there will also be a revolution here?" I will never forget her reply: „Poland – revolution. Hungary – revolution. Germany – revolution. But here? Never!" But of course the revolution did come a mere few days later, the Velvet Revolution. By that time I had returned to where I was then living in West Germany. I was very glad, that I had

had the chance to see what life was like before, under Communism. There were plenty of goods in the shops of the capital city of Prague. In front of the bookstores, the signs read: "Read a new book every week!" People were in a hurry. The family I stayed with had no time to spend with me as each of them had at least three jobs to make some extra money, plus, over the weekends, they travelled to their cottage as well as to their garden with a small summer house in it. They complained constantly about how poor they were. Everything there was cheap for me, so when I asked a passerby for directions to

the Schwejk restaurant, I invited him to have dinner with me at my expense, but he refused. He did stay with me to keep me company, though. I also had some less pleasant

experiences. I went to the Prague Zoo early in the morning and saw that the cages were dirty. The animals hadn't been fed yet and their water dishes were empty. Where were their keepers and caretakers? Having their favorite breakfast – beer! In addition to Prague, I was also in a place called Vimperk. My hosts took me with them to a local party. While the music was playing, everyone was singing and dancing. Well, almost everybody. There was a couple in love sitting together on a single chair and kissing each other endlessly! No one said a word to them about it. And that is how I acquired my first

impression of the Czech nation. I said to myself, these are people who know how to enjoy life!

Američanka v Československu 1989

Kde jsem se nacházela asi týden před sametovou revolucí? Kde jinde než v hlavním městě Československa! Tehdy nebylo vůbec znát, že za pouhý týden by se vše mělo změnit. Vlaky směrem do Německa byly přeplněny Němci ze socialistických částí Německa. Seděla jsem v kupé s třemi mladými slečnami. Byly rozrušený a měly velký strach z toho, co je čeká na Západě, a hlavně, že v životě už neuvidí svoje rodiče. Pokusila jsem se je utěšit, protože jsem věděla, že hned u hranic na ně čekali západní Němci, tehdy ještě nadšeni z myšlenky, že německý národ patří k sobě. Nemohly však vědět, kdo jsem a zda mi mohou věřit. Ukázala jsem jim americký pas a chtěla jsem jim dát americký dolar na památku, ale ta jedna velmi pohledná slečna z východního Berlína odmítla s tím, že chce navázat přátelství tak, aby v něm peníze nehrály žádnou roli a nenechala se přesvědčit, že pro mě ten jeden dolar opravdu žádné velké peníze nebyly. V tom se do našeho

rozhovoru vložila jedna starší Češka: „Vy toho budete litovat! Jak můžete opustit svůj domov? Jak

můžete něco takového udělat rodičům? Budete zklamané!“ Moje reakce zněla: „ A nemyslíte si, že za chvíli tady bude také revoluce?“ Na její odpověď nikdy nezapomenu. „Polsko – revoluce. Maďarsko – revoluce. Německo – revoluce. Ale tady u nás – nikdy!“ řekla. Ale do konce toho týdne přišla sametová revoluce. To jsem už byla zpátky v západním Německu, kde jsem tehdy žila. Byla jsem rada, že jsem viděla život v ČSR ještě za komunismu. V obchodech v Praze byl dostatek zboží. Před knihkupectvím viselo heslo: “Každý týden novou knihu“. Lidé byli uspěchaní. Rodina, u které jsem byla ubytovaná, na mě neměla vůbec čas, každý z nich měl alespoň tři zaměstnání, aby si přivydělali, a ještě jezdili o víkendu na chatu. Neustále se stěžovali na to, jak jsou chudí. Všechno pro mě bylo nezvykle levné. Když jsem jednou poprosila kolemdoucího, aby mě zavedl do restaurace „Švejk“, pozvala jsem ho rovnou na večeři, ale odmítl. Nicméně se mnou zůstal a dělal mi společnost. Měla jsem ovšem i horší zážitky. Brzo ráno v pražské ZOO byly špinavé klece a zvířata byla bez vody a jídla, zatímco dělníci v modrém oblečení si dávali svou oblíbenou snídani – pivo! Kromě Prahy jsem také navštívila Vimperk. Mí hostitelé mě tam vzali s sebou na večírek. Když hrála živá hudba, úplně všichni bez výjimek tančili a zpívali. No vlastně, jedna výjimka tam přece jenom byla. Byl tam zamilovaný pár. Seděli na jedné židli a nonstop se líbali! Nikdo z přítomných jim nic neřekl. A tak vznikl můj první dojem o českém národu. Říkala jsem si, že jsou to lidé, kteří si umí užívat života!

Jessica Jayne Maertin

English Section

Stories

The Velvet Revolution by Marie Marsová

As I am writing this, it is the 17th of November, 1989. All students started to demonstrate on Vaclav's Square. Communist domination has ruled for forty-one years. The queues for bananas during those years were very long. Each prefabricated tower block was grey, brown, or light green. No more colors. Nearly nobody could travel to Western Europe. Anybody who was a writer of lyrics resisting Communism, was close to going to jail. One of my distant cousins died, while trying to flee to Western Europe, killed by a Communist soldier. Education under Communism, though, was quite good in some ways. This day, the seventeenth of November, starts the way to freedom for my country.

DEATHDUMB – a text based on “oneword” compound word mini-poems (Sekunda)

In every village or city there are DeathDumbs. There are dead people in graves. They are sleeping there. Every day, the Sunwent takes place and, in the small saltwater lake, there is Seaglass. There are everywhere people who cry out and then it is crydumb. The tickchime says “Tick-Tock!,” time goes on and there are more and more dead people.

Halloween By Tereza Žáková

On Halloween, I went to the Winter Stadium in Olomouc. Although we haven't got our own Halloween traditions in the Czech Republic, we put a candle into a pumpkin and there was, for the first time, a Zombie Walk in Prostějov. In the Czech Republic, we have, "Dušičky". This name means, "Little Souls". It is our Day of the Dead.

Music Appreciation in English

Proudly Presents A First Samples of its Work from the First Quarter Year of its Existence:

New Lyrics to the melody of London's Burning (in Czech: "Červená se")

First New Version:

You are kidding! Only joking! There's no signal! I am single. Oh, no! Go home! We are happy! And I'm pretty! You are crazy! I am lazy! New York! Enjoy! Goodbye!

Lyrics by: Collective of Lyricists from O3.B

Second New Version:

First Singer: Are you happy?

Second Singer: I am crying! I am lying and I'm dying! Oh, no!

First Singer: Oh, yes!

Second Singer: They have killed me.

First Singer: I am thinking: What can we do?

Chorus: We are laughing! Yahoo! Shake it!

First and Second Singers: Lover!

Lyrics by: Collective of Lyricists from O3.A

A Concert I Visited By Julie Kubiková

Me and my boyfriend visited a concert by a group called, "Bring Me the Horizon" during our summer holidays. We both love this group, a metalcore and deathcore group from Sheffield, Yorkshire. This group was created by five persons in 2004, but they have changed out some people and now they are composed of the vocalist Oliver Sykes, the guitarist Less Malia, the bassist Matt Kean, the drummer Matt Nicholls, and the keyboardist Jordan Fish.

When the concert started, there were many people in the audience. All around us they were noisy, and we were just waiting. About five minutes later, the concert started. It was late at night and everything was dark, just the lights were shining on the podium. They were looking at us! It was amazing! At that moment we heard electric guitars and we knew that we know that song. That was, "It Never Ends," our favorite song!

The concert was about two hours long. And it was the best two hours in my life.

THE HOBBY CIRCLE, "CREATIVE WRITING IN ENGLISH"

PRESENTS

ITS FIRST LITERARY WORK:

THE THREE MICE By Martin Dobeš, O2.A

Once upon a time, three mice lived in the holes, which were in the wall in one unspecified school called Gymnasium in South Moravia. They stole leftovers from lunches. They lived quietly their contented lives and all the "Mrs. Cooks" were glad, because these leftovers weren't good for students and teachers.

But once there came about a dramatic situation. Mrs. Cooks only heated lunches, because the lunches were being brought from a different school in South Moravia. The Mice were hungry and afraid that they would die of hunger. It was a bad situation.

But it was saved. Mrs. Teacher, who led the hobby circle, heard scrubbing sounds in the wall and she looked there. She took the mice and she hid them into her drawer in the Biology room. Her colleagues agreed. Some students, who visited the hobby circle fed these mice, too. And so the mice happily passed their days.

But about half a year after moving the mice at the school, they were discovered by a man, who hated animals. Coincidentally he was a young, newly qualified teacher of Biology. He had studied pedagogy in the sphere of Biology, because he liked animal's entrails. He wanted to observe them, but he was not strong and therefore he couldn't work as a butcher. He told the Director of this school about the mice. He thought that the director would intervene. The director did intervene, but a little differently than you would have thought.

The Director fired the evil teacher from the school. And so, in the school, love for animals again prevailed.

Portál: Války přátel

Kapitola 3 – Doma

Po dlouhé a extrémně nudné cestě seděli Hrdina a Lucy u Gallise v pokoji. Gallis teď spal a nepřírozeně hlasitě chrápal. Lucy seděla u stolu a hrála si se svými vlasy. Na ruku měla spoustu jizev, ale to asi každý, kdo bojoval v nelítostné bitvě proti Marogardusovi.

Jak Hrdina nad těmi jizvami pořád a neustále přemýšlel, něco ho napadlo. „Lucy?“ „Copak?“ zeptala se a usmála se na něj. „Víš, napadlo mě, že bych ti mohl zahojit ty jizvy na ruku,“ řekl. Opět se usmála. Měla zářivě bílé zuby. „Kdepak, já je беру jako trofeje. A svůj názor nezměním,“ řekla. „Dobře, jak myslíš,“ odpověděl a úsměv jí oplatil. Šel si znova sednout a oba mlčeli.

Poté se Lucy zeptala: „Odkud jsi?“ „Já jsem z New Jersey, ty?“ „Já jsem z Liverpoolu.“ Chvilku mluvili na témata typu rodina a podobně, potom je to už přestalo bavit a šli probudit Gallise. Byl značně nevrlý, ale nakonec ho přemluvili a on je vzal do města.

Hrdina nikdy vlastně tohle město neviděl celé. Ani nevěděl, jak je velké. Z jeho zkušeností by ho ale popsal jako nebezpečné město plné sígrů, pouličních vrahů a nebezpečných příšer. Moc obchodů tady nebylo, spíše vysoké zchátralé mrakodrapy. Ale hospod a barů tu bylo plno. Gallis je ovšem vedl k jednomu konkrétnímu místu. Do arény.

Kapitola 4 – V aréně

„Tak pojdte, trochu si zabojujete,“ oznámil Gallis. „S kým?“ zeptal se hloupě Hrdina. „S kým asi? Budete bojovat mezi sebou. Jeden proti jednomu.“ odpověděl Gallis s výrazem v obličeji, jako by chtěl Hrdinu zavraždit. „Já nechci s Lucy bojovat,“ oponoval. „Lucy to ale vidí jinak, že?“ ušklíbl se Gallis a měl pravdu. Lucy stála připravena s kapesním nožíkem v ruce. „S tímhle budeš bojovat, jo?“ zasmál se Hrdina, „to na mě rovnou můžeš vytáhnout vařečku. To by k ženské pasovalo.“

Lucy to ale zřejmě urazilo, otevřela nůž a rozběhla se proti němu. Stalo se něco úžasného. Nůž se změnil na něco jako světelný meč ze Star Wars. Bylo to hodně těžké pro Hrdinu uhýbat Lucyiným útokům. Zkoušel na ni posílat blesky i vše, co dokázal vyvolat, ale Lucyin meč vše odrazil. Nedala mu tedy jinou možnost, než použít Mystickou magii. Hrdina netušil, proč ji dokázal používat, jelikož ji uměli využít jen elfové. Každopádně ji poprvé použil v boji proti Marogardusovi. Gallis mu dal poté stejný prsten, jako nosí on, zesiluje účinky Mystické magie.

Říkal, že ho ji nemůže naučit, protože se Mystická magie dokáže zaktivovat jen v případě nebezpečí. Jediný, kdo ji dokázal použít jen tak, byl Leopold. Hrdina si vzpomněl na nepříjemný rozhovor s tím šíleným mužem. Už tušil, odkud to Gallis ví. Každopádně, objevil se za Lucy a přesně mířeným bleskem jí odstřelil zbraň z ruky. „Dobrá práce. Takže také máš nadání na Mystickou magii? Jsme na tom stejně,“ s těmito slovy se usmála a vytáhla prsten. Poté si ho nasadila a odešla pryč.

Jan Pácl, O3.A

Redakce

Adéla Cekulová
Valerie Cekulová
Aneta Daněčková
Vendula Korsová
Jan Pácl

Vinh Duong
Marie Marsová
Tereza Rabalová
Kateřina Studýnková
Elizabeth Jitka Olšanská